

ההנסיכה

משטר השורר בישראל אלא לי-
אכול את דפרי המר של הנסיכה,
כאשר הרוך האמריקאי העשיר
הוציא את שטריה המענקים ודרש
את פרעונו.

חיילי צה"ל אמנם לא יפנו את שארם אל-
שיך ואת עזה מחר בבוקר. אולם זהו רק
עניין של זמן. כי ההחלטה שנתקבלה בי-
ממשלה, וששגריר ישראל אבא אבן סס לי-
מסרה בואשינגטון, אינה משתמעת לשת-
פנים: ממשלת ישראל נסוגה מן העמדה ש-
נקבעה על-ידי הכנסת באורח חגיגי ומוחלט,
לפני חודש ימים בלבד. היא נסוגה מן ה-
תביעות המינימליות של בטחון המדינה —
מימשל ישראלי יעיל ברצועת עזה וערובות
ממשיות לחופש השיט במיצי אילת וב-
סואץ.

ישראל, כך נתבקש השגריר היהודי, מר-
כנה לפנות את יחידות צה"ל המחזיקות בי-
שארם אל-שייך ובמשלטי ראס צראני, מול
האי טיראן, תמורת הבטחה מילולית מצד
ארצות-הברית, שהיא אמנם תדאג לכך ש-
מצרים לא תחדש את ההסגר על אניות
ישראל. אשר לרצועת עזה, הורשה השגריר
להודיע, ישראל מוכנה לפנותה, תמורת הב-
טחה שיוקם בה מינהל של האו"ם.

זהו רק המשך הגיוני של הגישה הקרת-
נית וחסרת-המעוף, בה ניגשה הממשלה
לבעיית הרצועה מאז נכבשה. במקום לנסות
ולרכוש את לבותיהם של המוני הפליטים,
להציע להם אזרחות ישראלית ושקום כל-
כלי, נהגו כל מיני הצעות מגומגמות ש-
פירושו היחיד היה — גירוש הפליטים מי-
שטח ישראלי בסעם שנייה.

כיצד אפשר היה לדרוש מהאו"ם או מהי-
עולם שישאיר את הרצועה בתחומי ישראל.
אם על-ידי כך רק תחדש בעיית הפליטים
ביתר חריפות?

מכוון שדויד בן-גוריון סולד מן
הרעיון של "מדינה דוילאומית",
ישארו 300 אלף תושבי הרצועה
מחוץ לגבולות ישראל. הם אמנם
לא יפרו את שיווי המשקל הערין
בין המפלגות בישראל, אולם הם
יטביעו שוב את הגבול הדרומי
במרחק-דמים מחריד.

כי כבר עתה ברור מה טיבו של פיקוח
האו"ם לאורך הגבולות. נוסעיהן של חצי
הריסר מכונות צה"ל שעלו על מוקשים
באזור רפיח בשבועיים האחרונים יעידו על
כך שאין כל קושי לפידיאון להסתגל בין
אוהלי החיילים היוגוסלאביים או הנורבגיים
היושבים על הגבול. שהרי לבן אוסלו, בומי-
ביי או בלגרד לא איכפת אם ערבים יהרגו
יהודים או להיפך; העיקר שהוא עצמו יחזור
לביתו בשלום.

★ ★ ★

בישפט עמוס בן-גוריון ועשרות
החקירות אחרות הוכיחו ללא ספק כי
המשטר הקיים אינו מסוגל עוד לנהל ביושר
ובהצלחה את ענייניה הפנימיים של המדינה.
זהו משטר אשר בחסותו התפשט הקרבון
למדרים מבהלים. זהו משטר הקאריביזם
והצניעות. זהו משטר ההתפרקות מערכי ה-
מוסר. זהו משטר שלא הצליח להצית את
לבבת החלוציות, בה תלוי גורלה של הי-
מדינה. זהו משטר המחפה על מועלים מפני
זעם האזרח.

אולם יחד עם זאת, הצליח משטר זה לי-
הסתתר איכשהו וליצור אגדה ברחוב כאילו
הינו מוכשר לנהל את מדיניות-החוץ והי-
בטחון. עתה נופצה גם אשליה זו.

חיילי צה"ל הוכיחו את יכולתם
הקרבית, את נכונותם להקרבה.
הם קצרו נצחון בשדה הקרב. אחי-
ריהם באו המדינאים והסכו את
זר הדפנה לזר קוצים.

אם ישנה מסקנה המתבקשת מאליה כתר-
צאה מכך, הרי היא שהאזרחים בהנהגת ספינת
המדינה אינם יודעים את המלאכה.

החלטת הנסיגה האחרונה היא אות-סכנה
כי הגיע הזמן להחליף את קברניטי הספי-
נה, לפני שתרד למצולות.

של מנגנוני המפלגות. אחריהם עומדים בי-
תור לקופה מקבלי הגיבויים השמנים, בעלי
התוארים המכובדים, המכוניות המפוארות
וחשבונות ההוצאות הבלתי-מוגבלים. גם בעל
המלאכה הזעיר, הרוכש את חומר הגלם
בלירות ישראליות, שאין להן למעשה ערך
בשוק העולמי, נהנה מכמה טיפות מתוך הי-
גחל. נהנה ממנו גם הפועל הפשוט, שעצם
עבודתו תלויה בהורמת הדולרים והיבוא לי-
ענפי המשק השונים.

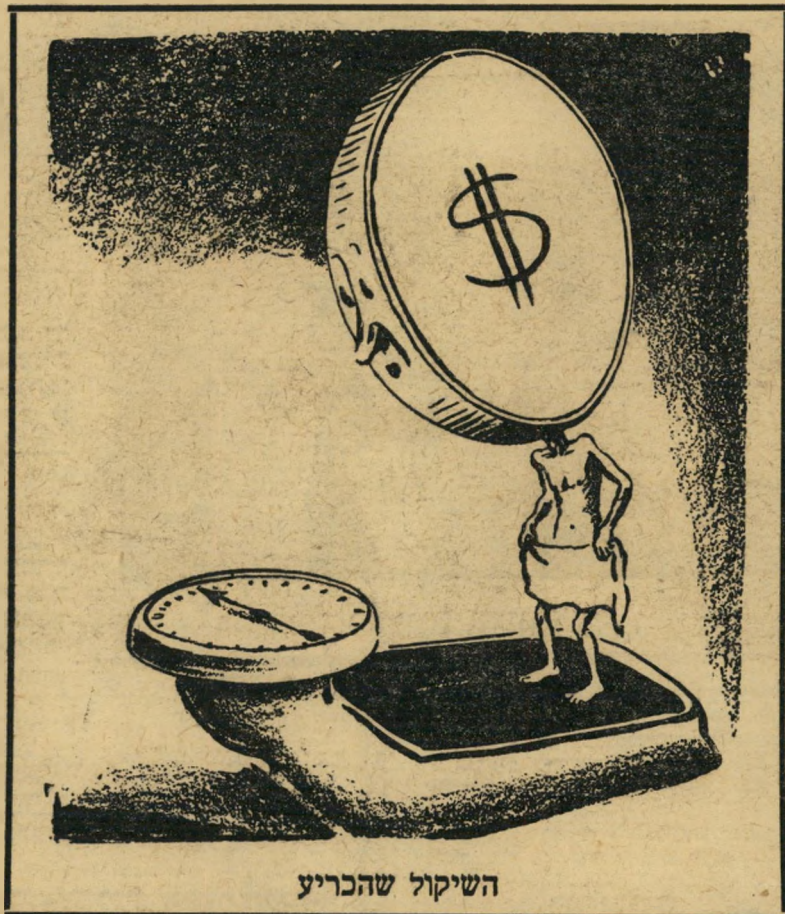
מצב זה לא נולד אתמול. הוא נוצר בי-
אטיות ובהתמדה, כמעט מאז ראשית הת-
נועה הציונית בארץ. הוא תוצאה של תפיסת
עולם יסודית, שהגיעה הנה עם ראשוני
העסקנים היהודיים מארצות-הברית, וכי-
יום אי-אפשר להתעלם ממנו, כאילו היה זה

פתיח, אפשר יהיה גם להתגבר על סנקציות,
אם תוטלנה.

★ ★ ★

אלם למן הרגע הראשון לא היו כל
סיכויים כי התוכנית תבוצע. כי היה
ברור שאיש ממנהיגי המדינה אינו מתכוון
אליה ברצינות. לכל היותר, נועדה היא לני-
צל את הלך הרוח החרד ואת הנכונות להקי-
רבה, כדי להטיל שורה חדשה של מסיים.

איש ממנהיגי המשטר לא התכוון לתוכנית
זו ברצינות, כי איש מהם לא רצה אפילו
להלום על האפשרות שיופסק זרם הדולרים
— אותם הדולרים אשר אין למשלם המסים
פיקוח יעיל עליהם, הבאים מכיסיהם של
יהודי הגולה והמופנים לאפיקים ראשי

השיקול שהכריע

סיוט של ליל בלהות, אשר מספיק שהחולם
יתעורר מחלומו, כדי שיגנוז כלא היה.

האומר, "הבה נשתחרר מן הת-
לות במענקים ובשנור" חייב תחרי-
ף לומר "הבה נשתחרר מן הת-
פיסה שהשתעברה למענקים ולי-
שנור".

האיש המגיע למסקנה כי המצב הנוכחי,
של תלות ושיעבוד לדולר, הרה סכנות לי-
אינטרסים העליונים של העם, חייב להגיע
גם למסקנה כי המצב לא ישונה — כל עוד
לא יוחלף גם המשטר. כי המצב הזה הינו
חלק בלתי-נפרד מתפיסת עולמו של המשטר.

★ ★ ★

כן, כאשר התכנסה הממשלה לישי-
בתה הגורלית, בתחילת השבוע, הכבירו
חטאי בראשית על כפות המאזניים כאלף
משקלות, והדולר ניצח.

כשם שעשיו מוכר את בכורתו
בנוזר ערשיו ולא נותר לו, עת
התקרב אביו למות, אלא להסתפק
בברכה המשנית, כן לא נותר לי-

המשטר רוצים ביקרם. כמובן, בהתחשב בי-
עקרון היסודי של המשטר — הוא עקרון
החלוקה לפי מפתח מפלגתי.

המשטר לא היה מעוניין להשען
על כספי האזרח הישראלי, כי עי-
נון של אזרח זה פקוחות והוא
היה רוצה לדעת לאן בדיוק הולך
הכסף.

כי, כידוע, קובע את המנגינה זה המשלם
את שכר המנגן. ולמשטר הקיים נוח מאד
כי משלם השכר יושב רחוק מאד, בבוקלין
ובמיאמי ביץ.

★ ★ ★

כסף זורם למטרות שהן, לרוב, רחוק-
הקו מאד מאלה שהתורם התמים תיאר
לעצמו. כמו נחל במדבר, המתחיל כמעין
פורץ ומסתמים בסופות בוך, עוזרים הדו-
לארים הבאים מן החוץ להשקות את ישימון
השחיתות של המשטר. הם מחולקים כשונות,
לשמירת רמת החיים המנופחת, כשסכומי
השונות נעשים קטנים יותר, ככל שהם גי-
תנים לשכבה חברתית גמוכה יותר.

ראשונים נהנים מן הזרם הטרוטטים הי-
ענקיים — ספק אדונייהם, ספק משרתיהם

משך שבוע שלם הכינו עתונו יש-
אל את קוראיהם לקראת נאומו הגדול
של ראש הממשלה. בנאום זה, הבטיחה,
יאמר דויד בן-גוריון את ה"לאו" הגדול,
שיודיע לעולם כי העם הקטן הזה החליט
לעמוד על זכותו האלמנטרית — זכות הי-
הגנה העצמית. הנאום היה צריך לשמש
ביטוי דרמטי סופי להחלטת הכנסת שלא
להתר על עזה ולא להתר על חופש המעבר
במיצרי טיראן.

ונהג קם ראש הממשלה והשמיע את דבי-
ריו — ואין בהם אותו לאו מוחלט, אותה
החלטה נחושה, אותה הודעה חרמשמעת
שתהדהו לעולם. כאותו רוכל הי-
גודד מבית לבית, הכניס ראש ממשלת יש-
ראל, בפעם המאה ואחת, את רגלו בפתח
הדלת של עקרת הבית האמריקאית והשאיר
פתח למשאומות נוסף. וממש כאותו רוכל,
חזר והוריד את המחיר. אלא שהפעם לא
הפחית מן הרוחצים. הוא הפחית מן הקרן.
מנכסי צאן-ברזל של האומה.

★ ★ ★

ותו בוקר עצמו התכנסה ממשלת
ישראל, כשלפניה הברירה הגורלית —
או, או! האו"ם תבע החלטה מידית וסופית
בדבר הנסיגה מעזה ומשארם אל-שייך. ממי-
שלת ארצות-הברית הקפידה את המענקים
ואימיה בסנקציות כלכליות חמורות. היא
גם אימיה לתמוך בגלוי במאבק הערבי נגד
ישראל בכל האמצעים שבידה.

העם, כמעט ללא יוצא מן הכלל, התנגד
לנסיגה. הוא הפגין ברחובות ונשא בעול
המסים החורשים מתוך אמונה כי הוא נלחם
על עצמאותו ועמידו. כדי שקרבנם של 171
הרוגי הסייבוב השני לא יהיה קרבן-שוא.
היה העם מוכן להעלות קרבן אישי של
סבל, מחסור ומצוקה.

זה מול זה ניצבו הממון וההמון,
הלחץ מבחור והנכונות מבכנים.
והמשטר נכנע לארזו משכבר הי-
ימים: זה הירשב מחוץ לגבולות
המדינה ומחזיק את שרוכי הארי-
נק. קול הממון גבר על קול הי-
המון.

★ ★ ★

גבי האזרח הממוצע, נראים כספי
המענקים והמגביות למיניהם כנדבכים
העליונים של פירמידת החיים הכלכליים של
המדינה: הפרינציפלים, הקאדילאקים, הנסיעות
לחוץ-לארץ, השיכון החדש. כאשר הוטלו
דברים אלה על כף אחת של המאזניים, ועל
הכף השנייה — בטחון ישובי הספר, פיתוח
הנגב ועצמאות אמיתית של המדינה מתלוח
זדה, לא היה ספק בליבו של אותו אזרח
מה עדיף על מה.

אם כספי המענקים משולים לגב ולחלו-
נות של הבית הלאומי, הרי אפשר לחיות
בבית זה גם בלי בג וחלונות, עד אשר אפי-
שר יהיה להשלים את הבנין בכוחנו אנו.

לא כך נראה הדבר בעיני קברי-
נימי המשטר. לגביהם, אין המעני-
קים וכספי השנור בבחינת גג הי-
בנין. זהו היסוד שעליו בנוי כל הי-
ביתם, זהו הים הזורם בעורקיהם,
אלה הוויטמינים הנותנים לשרירי-
הם אחיזת-חנק על כל אבר ואבר
של הגוף הלאומי.

דובר על תוכנית כלכלית לשעת חירום,
תוכנית שתקצץ בהוצאות המנגנון ויחד עם
זאת תטיל גם עול נוסף על שכם האזרח,
בדמות מיסים והיטלים חדשים. בצורה זאת,
נאמר, אפשר יהיה לסתום את החור שיחצר
בכיס הלאומי כתוצאה מביטול התמיכות
מבחוץ. בעזרת השם והודדה מאריאן הצר-